

NAMOWKA (3) *sb f*

Pierwsze a oraz o pochylone, końcowe a jasne.

sg N nāmówka (1). ◇ I nāmówką (1). ◇ pl I nāmówk(a)mi (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów).

Dem. od „namowa”:

1. Zachęcanie, nakłanianie, przekonywanie [zawsze pejoratywnie] (2) :

Wyrażenie: »namowkami zwiedziony« (1): Będąc Namowkami i powieściami obłudliwemi zwiedziony, Wthich czafiech za Contraktem ftawic fię vmyflil według naiwyfzego ftarania i rozumu fwego ZapKościer 1580/15v.

Szereg: »namowki i powieści obłudliwe« (1): ZapKościer 1580/15v cf Wyrażenie.

a. Wabienie (1) :

Wyrażenie przyimkowe: »za [czyj] namówką« (1):

~ Szereg: »za namówką prawie roskazanim« (1): za yey namowka prawye rozfkazanym thamze na lyedzye czudzolofthwo fnyya popelnyl LibMal 1554/186v. ~

2. Krótkie wyrażenie o pouczającej iręści, sentencja, aforyzm (1) : Sententiola, Piękna powiaftká fentencyką [!]/ namówká. Mącz 383a.

Synonimy: 2. powiastka, sentencyjka.